

Anton Štibler

Spomladi s Črničca na Menino planino

Mir, čudoviti razgledi, petje ptic, hoja po nezahtevnih stezah in s cvetjem posutih livadah. Če je to nekaj, kar si želite, potem pojdite s Črničca na Menino planino. Štiri ure hoje po večinoma gozdnatih pobočjih srednjevisokih gora in preko dveh planin, Ravni in Travnika, ter vrnitev nazaj – to predstavlja pravi sredogorski užitek.

Prostrano pogorje z zmernimi vzponi sem imel že dolgo na seznamu planinskih želja, a je moralo počakati do mojih upokojenskih let, ko nižji vrhovi z gozdovi in pašniki vse bolj zamenjujejo strma skalnata ostena. Naravni proces, bi rekel, vse manj energije in vse več strahu. Ob tem se spomnim na urednika *Planinskega vestnika*, ki v uvodniku aprilske izdaje navede misel, s katero se globoko strinjam, namreč da si v mladosti bolj pogumen in pripravljen veliko več tvegati kot v starosti, ko postaneš ves boječ.

V dobrem tednu dni po prvomajskih praznikih se je po nekajdnevem dežju vreme ustalilo in napovedan je bil jasen dan z zmernim vetrom. Zjutraj sem pustil vozilo na parkirišču prelaza Črničec in jo ubral po asfaltni cesti, ki pa se je že po nekaj metrih spremenila v makadamsko. Zrak je bil pomladno svež, rahel veter je skrbel, da sončni žarki niso bili premočni. Na levi, čez cesto, ki s Črničca vodi v Gornji Grad, se je v jutranjem soncu bleščalo pobočje Plešivca. Pod njim sem opazil nekaj prašnih oblakov od avtomobilov, ki so vozili po gozdni cesti nekam proti Kašni planini. Hoje po cesti je bilo, hvala bogu, kmalu konec, kajti pri lovski koči je označena pot zavila navkreber v gozdnato pobočje. Listavci so že dodobra ozeleneli in skupaj z mogočnimi smrekami dajali prijetno senco. Veter je občasno zamajal drevesne krošnje, da je gozd zašumel melodijo narave, ki pomirja dušo in telo. Od vsepovsod se je slišalo petje ptic, glas kukavice je glasno odmeval in oznanjal pomlad. Med vzpenjanjem sem globoko zajemal gorski zrak, ki je prijetno polnil moje telo in bistril čute. V srcu sem čutil radost, ki mi jo vedno znova pričarajo gore, narava. Med hojo so se mi nehote utrnili spomini na mladost, na starše, na vse tiste, ki so že odšli. Ob tem se vedno znova zavem, kako čas hitro mineva, da je vse minljivo in kako dragoceni so trenutki, preživeti v naravi. Čez čas se je teren položil in prijetna steza, ki jo prekinjajo gozdne poti, narejene za spravilo lesa, me je po eni uri pripeljala na planino Ravni. Planina je še samevala, živina je bila nižje v dolini, a jo bodo kmalu prignali, saj so pobočja že ozelenela. Marjetice, spominčice, zlatice, regrat in druge cvetlice so bujno cvetele in privabljele metulje, ki so jih živahno obletavali in se veselili življenja.

Po kratkem postanku sem pot nadaljeval in v eni uri prišel na planino Travnik. Tu sem uzrl obširne, za pašo ograjene travnike in ugotovil, da ime planine zelo lepo opiše tukajšnjo naravo. Tudi tu še ni bilo živine, čeprav so bile pašne površine že znatno poraščene s travo. Planinska pot presenetljivo poteka preko ograjenih pašnikov, kar sem sicer s težavo ugotovil po večinoma starih označbah na dokaj dotrajanih prehodih preko

ograj. Pot po zeleni travnati preprogi sem bolj slutil, kot videl, saj je bila v celoti poraščena s travo, kar kaže na to, da tu ne hodi veliko planincev. Ponekod so bili travniki posejani z rumenimi regratovimi cvetovi, kar je ob čudovitih razgledih na okoliška sredogorja in s snegom pokrite Kamniško-Savinjske Alpe dajalo poti pravljični pridih. Njen potek preko travnikov dokazuje, da do sem še ni prodrla privatizacijska miselnost, ki prepoveduje vsakršen dostop na zasebno lastnino, četudi gre za dolgoletne uhojene planinske poti. Slednjo neprijetnost sem namreč nedavno doživel na poti na Žavcarjev vrh na Kozjaku ...

Od planine Travnik do Menine planine je še dve uri hoda po gozdnatih območjih z rahlim vzponom na Kurji vrh, po katerem se svet vse bolj odpira. Tu sem pred majhnim jezercem ob poti zagledal velikega ptiča, ki se je ravnokar dvignil in poletel med drevesa. Bržkone je bil to orel, ki sem ga zmotil pri pitju iz jezera. Razpon med njegovimi krili je moral biti okrog 1,5 metra. Žal je izginil v krošnjah dreves, še preden sem lahko prijel za fotoaparatus. Sprašujem se, koliko jih sploh še živi pri nas. Kmalu zatem sem na poti zagledal še trop gamsov, ki pa se je pred mano

urno pognal v goščavo. Hitro sem pripravil fotoaparatus in odhitel za njimi v upanju na lep posnetek, toda o gamsih ni bilo več ne duha ne sluha.

Po štirih urah sem prispel do doma na Menini planini in se povzpел na bližnji Špic, od koder sem imel proti severu in vzhodu lep razgled na vrhove Kamniško-Savinjskih Alp, Olševo, Raduho, Smrekovc, Uršljo goro, Pohorje in vse tja do osamelega Boča. Pogled se mi je ustavil na Raduhi in Smrekovcu, kjer sem pred triinpetdesetimi leti doživel hudo nevihto. Takrat še ni bilo mobilnikov, ki nam danes za vsako uro napovedujejo vremenske razmere. Ko sem se naužil razgledov in utrnil nekaj spominov na prehojene poti, sem zapustil vrh, posejan s cvetočim sviščem, in se po istih stezah vrnil na izhodišče Črnivec.

Za mano je bil čudovit planinski dan. Pot, na kateri nisem srečal nikogar razen planinskega orla in gamsov, kjer sem občudoval s cvetjem posejane travnike, čudovite gore in doline, dihal svež gorski zrak, je kot nalašč za umik in umiritev od današnjega modernega sveta. Le-ta nam namreč vsiljuje toliko vsakovrstnih pridobitev in z njimi namišljenih obetov za srečno življenje, v naravi pa za srečo potrebujemo zelo malo. ●

Na planini Travnik. Z regratovimi cvetovi posejana travniška pot proti Menini planini.
Foto Anton Štibler

